

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ Τ' ΑΓΙ-ΒΑΣΙΛΗ

(Πρωτοχρονιάτικο ευζωνικό διήγημα)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν εἶχε διατάξει :

«Πρὸς ἀνάθωσιν τοῦ καταπολεπούμενου Ἐθνικοῦ φρονήματος εἰς τὰς Νέας Χώρας, δέον εἶναι νὰ πανηγυρίζονται μετὰ ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος καὶ ἐπιδεικτικότητος. Αἱ ἀρμόδιαι κοινότητες ἐντέλλονται ὅπως εἰς τοὺς προδεδουλευμένους τὰν ἐγγεγραφένων ἰδιαιτέρων κοινόβλια, ἰσοδύναμα, πρὸς τὸ ἐξαιρετικὸν τῶν περιστάσεων καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν ἐορτῶν, τὰ ὅποια κοινόβλια, ἐντέλλονται οἱ κατὰ τόπους Νομάρχαι ὅπως συγκρίνουν».

Ὁ Πρόεδρος Βουλκόβου ἔπηγε νὰ συνεννοηθῇ..

Κατὰ συνέπειαν καὶ ὁ Πρόεδρος Βουλκόβου, «ἐπὶ τῇ προσγγίσει τῆς πρώτης τοῦ ἔτους», ἔδωκε νὰ συνεννοηθῇ, ὅπως τὸν δὲταξεν ἡ Νομαρχία, μὲ τὴν μοναδικὴν Ἑλληνικὴν ἀρχήν, πού εὑρίσκειτο στὴν περιφέρειά του, τὸν ἐπιλοχίαν ἀποσπασματάρχην τῶν ευζωνῶν γενναϊότατον Ἐηροκοιλίαν, καταδιώκοντα ἐκεῖ κομιτατζήδες καὶ κομπούλα, γὰρ νὰ συντάξουν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐορτῆς.

— Σημαιοτουλισμός, λοιπὸν πού λές, ραγαδίους, γέφυμα εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ τόπου, δεικνύουν εἰς τὰς ἀρχάς, κὶ μὰ λίρα μέσα στὴ βασιλοῦλητα, γὰρ τὴ δόξα τῆς πατρι-

δος ! ἐσυμβούλευε ὁ Ἐηροκοιλίας.

— Ἀρχές, εἰστε μόνον σεις ἐδῶ. Σεις καὶ οἱ ευζωνοί, εἰστε ὁ πρόεδρος.

— Ἰγὼ εἰμι ἡ ἀρχή κ' οἱ ευζωνοί, ὡς «ὀφ' ἐμὲ ἀπόσπασμα» εἶνε τοῦ τέλους !

— Καὶ τί φαγητὰ νὰ κάνουμε;

— Τοῦ ἀπαραίτητου γουρνόπου, ἐθνικὸ φαγητὸ, Πανελληνίου χρήσιμου, κατὰ τὰς μεγάλας ταύτας ἐορτὰς κὶ τὰ ἀπουδέλοιπα. Ἰννοεῖται ὅτι στοῦ γεύμα κὶ στοῦ δείπνου θὰ καθήσῃ ἅπασα ἡ οἰκονογένεια τιμῆν τῆς πατρίδος. Νὰ μὴ λείπουν οἱ σχικκοὶ μὲζέδες, γιουσούρι, κουτουπλακία, αὐτὰ τηγανητὰ, οὐρηνικὰ ἐν γένει, σικουτάκια ἀπὸ ἀρνάκι τοῦ γάλακτους, καριμὰ σὺβτα γιὰ ψυχόπισα, κἀτὶ σούβτα-κἀτὶ μούειτες, νὰ μὴ λείπουν!... Κρασί, οὐζου, μύρα κ' ἄλλα ξέρ'ς ἐσύ !..

Συγχρόνως ὁ κ. ἐπιλοχίας κάλεσε τὸν ὑποδεκανέα Φαγανὰ καὶ τοῦ διαβίβασε ἐμπιστευτικῶς τὶς ἰδιαιτέρας διαταγὰς του :

— Ἠλλάρησ λοιπὸν κ' ἀμαρτῖαν οὐκ ἔχω Φαγανὰ ! τοῦγουρνόπου νὰ πατήρ στοῦ ἀλάτ' κὶ στοῦ πιτέρ'. Κὶ ἡ λίρα νὰ βρισκίται εἰς τὸν οὐμφαλὸν τῆς βασιλόπ'τας. Μάϊδε δεξιόθιν, μάϊδε ἀριστερόθιν, ἄλλ' ἀκριβοδικαίως εἰς τὸν οὐμφαλόν !

— Κάν' τ' δ'λειά σου, κύρ 'πιλοχία, ἰλόγ'ς... κάν' τ' δ'λειά σ'. Θὰ τοῦ κάνω ἰγὼ τὸ γουρνόπου κ' νὰ τραῖν ἡ μάνα κὶ τοῦ λιδοῦ νὰ μὴ δίν'... Κάν' τ' δ'λειά σου !..

— Ζάουν εἰσι, Φαγανὰ ! Δὲν ἀντιλαμβάνομαι μπιτὶ κατὰ μπιτ. Κάν' δόθενες νὰ σ' πῶ ἰδιητέρους !

Ὁ ὑποδεκανέας ἐπλησίασε.

— Γιατὶ, οὐρὲ Φαγανὰ, προουσοίεσε τὸν ἀντίδιον ; Οὐρὲ δὲν ἰννοεῖς πῶς οὐδὸλου τοῦ πᾶν πρόκειται γιὰ τὴ βασιλόπ'τα. Ἄν δὲν ἔξωρε εἰς ποῖαν περιφέρειαν τ'ς βασιλόπ'τας θὰ βρισκίται ἡ λίρα, πῶς θὰ βγῆ ἡ πατρίδα ἀσφρονρόσουη ! Κὶ πῶς θὰ φανῆ ὅτι ἡ τύχη μὴ πῆνοεῖ ἰρωτικῶς ἰνα συνδιώθῃ ἰντός τοῦ ἔτους μετὰ τῆς ὑπεραφούς κ' ἰδεῖδαῦς Σουσουλλκας (Βασίλως) τῆς κόρης τοῦ Προέδρου, χάριν ἰμοῦ κὶ χάριν τῆς πατρίδος.

... Ἡ δ' λειὰ οὐρὲ εἶνε, φάπ ! νὰ διατραυπήσῃ τ' βασιλόπ'τα ἐνδὲν στο-

ματι ρουμφαίας κὶ ν' ἀναπηθῆσ' ἡ λίρα μέτουπου πρὸς μέτουπου ἰμοῦ καὶ τῆς Σουσουλλκας, ἄλλοῶς, ὄλοι οἱ κόποι εἶνε χαμένοι. Τότε εἶνε νὰ μουντζῶν' κὶ μὲνα, κὶ σένα Φαγανὰ. Ἰννοεῖς τοῦ σχεδίου κὶ τὸν σκοπὸν ;

— Ἐγνοῖα σ' κύρ 'πιλοχία !... Δὲν εἰμι δάκι μπιτ' ζουντόβουλου !.. — Σὶ θέλου τοῦ λοιπὸν !.. Ἰπακριβῶς ἡ λίρα στοῦν οὐμφαλόν τσ' πῆτας !

Ἡ Πρωτοχρονιά ἐορτάσθηκε ἐθνοπρεπέστατα. Ὁ δάσκαλος ἔβαλλε τοὺς ὕμνους, ὁ παπᾶς ἔβαλλε πολὺ λιβάνι στὸ θυματήρι, ὁ κλητῆρ ἀναγνῶστης ἔργαλε δίσκου ἰδιαιτέρω, ὁ ἄλλος ὁ παπᾶς, ὁ γέρος, διάβασε μετὰ τὸ εὐαγγέλιον, τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, γιὰ τοὺς νέους φόρους, ἔπειτα ὁ δάσκαλος ἔργαλε καὶ λόγο :

Στὸ τέλος ὄλοι ἐζητωκραύνασαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, τοῦ στρατοῦ, τοῦ κύρ ἐπιλοχία καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου πού ἔστειλε τὰ νέα τὰ χωριά.

Μετὰ τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς ἀρχῆς

Στὸ μαγαζὶ τοῦ ὁ Πολυφέρης, ὁ παλαιοελλαδίτης πού εἶχε παρατηθῆ ἀπὸ χωροφύλακας κ' εἶχε ἀνοίξει καφενεῖο στὸ χωριό, ἴψωσε μὰ ἑλληνικὴ σημαία, « τ σ ι - π ο ρ ι σ θ ῆ κ α ν » (ἦπιαν τσιπουρο) αἱ ἀρχαί, δηλαδὴ ὁ κύρ ἐπιλοχίας, διαπάναις τῆς Κοινότητος.

— Κὶ τοῦ χρόνου Στρατηγὸς κύρ' Ἐηροκοιλίας !

— Ἰχαραστὰ κύρ Προΐδρι, κὶ τοῦ χρόν' Νομαρχίσι !

Τὸ ἐπίσημον γεῦμα στὰς ἀρχάς τοῦ Κράτους, δηλαδὴ στὸν γενναϊότατον Ἐηροκοιλία, θὰ ἐδίδοτο στὸ σπίτι τοῦ Προέδρου (κατὰ γενικὴν τοῦ στρατοῦ ἀταίτησιν) δηλαδὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐπιλοχία.

Ἐξέκρινεσ λοιπὸν ἡ σημαία ἐμπροστί, τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων τραγουδώντας στὴ γραμμῆ :

Μαυρ' εἰν' ἡ νύχτα σὰ βουνά,
στοὺς βράχους πᾶρτει χιόνι,
καὶ πάντα μέσ' στὰ σκοτεινὰ
ὁ κ λ ε φ τ η ς ἔσπαθάνει..

Οἱ ευζωνοὶ παρουσίαζαν δπλα καὶ πῖσῶ ὁ λαός, συνάδωνε τὰς ἀρχάς, δηλαδὴ τὸν κ. ἐπιλοχία, ὡς τὸ καθέννας σπῆτι του καὶ οἱ ευζωνοὶ στὰ καταλύματά τους.

Πρώτῃ βγῆκε καὶ δέχτηκε τὸν ἐπιλοχία ἡ Προεδρίνα, ἡ μητέρα τῆς Σουσουλλκας.

— Κὶ τοῦ χρόνου διπλός !

— Αὐτὸ θὰ τοῦ πῆ ἡ τύχη κὶ τοῦ φλουρι τῆς Βασιλόπ'τας ! ἀπάντησε ὁ Ἐηροκοιλίας. Ὑστερὸ τοῦ προσφάτου οὐζῶ κ' ὄσο νὰ σπαρωθῆ τὸ τραπέζι ἀρχισε ἡ συζήτησις, «κὶ τοῦ χρόν' ἰθίμου τῆς ἡμέρας».

— Ἀληθῆβουν τ' ἀφιλότιμα ! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ ἐπιλοχίας.

Κὶ ἔπειτα ἀρχισε νὰ τοὺς λέη γιὰ περῆρα ἔθιμα, πού εἶδε σὲ διάφορα μέρη πού γύοισε, Ἐηρομερου, Ἡερτανία, Ναυπαχία, κὶ Δουριδα μέχρι Σαλαόνων κὶ Θερῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἦρθε καὶ τὸ γουρνόπουλο.

— Τημάσιέ το, Φαγανὰ ! Μὴ τρόπον κ' ἰπινηδιότητα ! Ὅχι ἔτσι, Φαγανὰ Ὀδόκι ἔτσι, Φαγανὰ ! Ἰσὺ δὲ λιρηνίγης... ἰσὺ στουμπᾶ ! Μάϊδι πέτσα δὲ θὰ μεινι, μάϊδι τραγανὰ ! Γουρνόπουλον λιανίγης ἡ πατσᾶ !

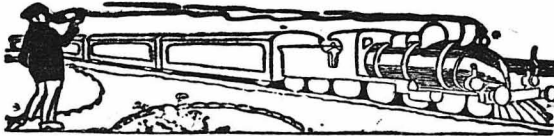
Τότε ὁ Φαγανὰς εἶπε κ' αὐτὸς ἔνα ἔθιμο «σοσσοδὸ» πού γίνεσται στὴ Θεσσαλία καὶ στὴ Μακεδονία «ἀκαξέπισσαν». Εἶπε δηλαδὴ, ὅτι ὄσο νὰ βροῦν τὸ φλουρι τῆς πῆτας στὴ

Ἡ ὑπεραφὸς καὶ εὐνοδὴς Σουσουλλκας.

— Ἐγνοῖα σ' κύρ 'πιλοχία ;

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

Ποιος άκουε ταχύτερα μίαν άπαγγελία ή ένα τραγούδι που γίνεται σ' ένα θέατρο, ο άκροατής της γαλλογίας ή ο άκροατής που παρακολουθεί την παράσταση διά του Άσυρμάτου Τηλεφώνου και έξ άποστάσεως 800 χιλιομέτρων ;

Όσο περίεργο ήκ πρώτης όψεως και αν φανή αυτό, έκείνος που άκούει ταχύτερα είναι ο παρακολουθών την παράσταση διά του Άσυρμάτου ! Ίδου και ή επιστημονική εξήγησις του φαινομένου αυτού : Ό ήχος διατρέχει ως γνωστόν 340 μέτρα το δευτερόλεπτο. Ό θεατής της γαλλογίας, συνεπώς, θάκούση τό τραγούδι μετά μισό δευτερόλεπτο. Το μικρόφωνον του Άσυρμάτου όμως βρίσκεται πολύ κοντά στους ήχοποιούς. Λοθέντος δε ότι τα Έρτζιανά κύματα διατρέχουν 300.000 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο, ο άκροατής του άσυρμάτου που βρίσκεται σέ άπόσταση 800 χιλιομ. από τον πομπόν θα τά δεχθίη 2 χιλιοστά του δευτερολέπτου μετά την έκπομπήν των. Και συνεπώς θα τ' άκούση νωρίτερα από τον θεατήν της γαλλογίας.

Θεσσαλία και τή Μακεδονία «άπαξάπασαν» δέν βάζουν άλλο φαί σ'τό στόμα τους.

-Κι τά γραμμένα τσ' έκκλησιάς λέν πως του φλουρι πρέπει να βοιθίη όχι ψάχνοντας άλλα τραγούνην... Ου πάς άνθρωπος του σπιτιού θά κάρ' του κομμάτι τ' κι θά του φράη μέχρι τέλους. Όνας άρχ' κι δέ βοεθίη σέ κανένα του φλουρι, τότε ου έπι κεφαλής άρσενικός του σπιτιού, ούτως σήμερα έλάουσα, κάρ' ίπιλουχία, τρώει τά ρέστα κομμάτια ής που να βοιθίη.

- Περιέρχουν έθιμοί ελεο τ' Ερηκοιλιάς.

- Τον λέν διους τά γραμμένα τσ' έκκλησιάς ! άπήνητην ο Φαναγός. Γιό να μη φανή δέ και ο Παρόχος, ότι δέν ξέρει τά ελληνικά τά έθιμα το έπιβεβούσι κι έκείνος.

- Τότε θα το φυλάξουμε κι έμελες το έθιμο απότ, πρόσθεσε ή Παρόχηνα, πειθροική σέ κάθε κρατική ύποδειξι.

- Κι τί αρμην' άμα βοή ου ένος τού φλουρι; ρώτησε τώρι κονηρά ο έπιλοχιάς.

- Ζευγαρώνητε ιντέδ του έτους ! άπάντησε ο Φαναγός.

- Νά το φυλάξουμε κι' έμελες, ξυνοείκεν κι ή Παμεδρίνα, το έθιμο απότ.

- Κάνα κακό δέ μα' κάνει, αν του ηύλαβηθούμι, ελεο πάλι κ' το Ερηκοιλιάς β'βατος ου ή λίρα θά ήταν σταήν κουμφολόν τ'ς βρσιλό ητίας. Έτσι θά φρονιέται να τή βοή ή Ζουσούλλα και το ζευγαρώμα του μαζί τ'ς θά επραματοποιείτο...

Άλλά ή Ζουσούλλα έφαγε το κομμάτι της χωρίς να βοή ή λίρα. Το ίδιο συνέβη και με τή μητέρα της, τον πατέρα τη, τ'ν Ερηκοιλιά, ο όποιος ύποψιάστηκε και κούττωσε άγια τον Φαναγόν. Ό Φαναγός ήταν άτάραχος...

- Έσύ που είσαι ο πρώτος του σπιτιού, ελεο πλέον ή Παμεδρίνα σ'τον έπιλοχία, θά φρά; κι ρέστα κομμάτια !

- Έκει ου και γινάτι ύπο-χέθηκε να τρησή το έθιμο «που γράφουν τά χαρτιά τσ' έκκλησιάς» και για να β'βί, έτι τέλους αυτός το νόμισμα, άρχισε να κα'αβροχθίη τά ρέστα της βρσιλό ητίας κομμάτια, το ένα έπειτα από το άλλο, σάν λουκούμια. Σέ λίγη ώρα άστοραψε το ταφι, σ'ν να ελεο περάσει από κάτω του ή γλώσσα κανενός θηρού ! Μα τού φλουρι δέν βρσιλό ητιαν...

Ό Ερηκοιλιάς ελεον άνωσει σάν όβουτιο, έτοιμος να έκραγιή και να κοιματισή τον Φαναγόν. Ήταν βεβίος ότι τή λίρα τή τσέκωσαν ο ύποδεκανάς.

- Εηολογησ' μουρέ, τί έβγινε ή λίρα; τού φώναζε άγια.

Ό Φαναγός πριν δεχθίη έπιθεσιν άρχισε ν' ανακατώνη τά κομμάτια από το γουρνόπουλο.

Κι' άξαφνα, καθώς άνοιγε το μπουτί άστραψε κεί μέσα ή λίρα !

- Γιό τους, για, ου σ'ατανός, που πέταξε κι κολλησι ! Πίσου μ' σ' έχου Σατανά, κι ή ζουρικομένους νάσαι... έκουσε ο Φαναγός.

- Άρχισαν όλοι να σταυροκοπούντο.

- Ίέργα καλικαντζάρουν ! μουρμούρηζον ο Ερηκοιλιάς.

Ή λίρα ήταν προάμωτι σφηνωμένη σ'το μπουτί του γουρνόπουλου. Ουδερμία πλέον ύπόνοια προί κλοπή; και καταχούσεως άλλα ούδεμία έλλιδα ότι το νέο έτος, θά ήταν άτσιου κι' εύτυχός για δύο ψυχές.

Ό Ερηκοιλιάς ήταν μελαγχολικός κι' άναπένταζε. Ή Ζουσούλλα έπίσης. Μόνον ο Φαναγός, που ελεο τραβήξει το χοιριδιον μπροστά του έτραγε, διαρκώς σταυροκοπούμενος και μουρμουρίζων :

- Μέγα ειν' του θάυμα σ' Αϊ-Βασιλή μ' ! Νά παραστράτησε τή λίρα σου γουρνόπουλου κι του γουρνόπουλου στην κοιλιά μ' !... Μέγα ειν' του θάυμα σ' !!!!!...

Ό άθλιος ελεο σκαρώσει τή δουλειά του με άρα. Άφπνε τον έπιλοχία σ'τά κρβα του λουτρού, φοσωκαμένον άπ' τή πητα, να γωσομαχάη, κι έτραγος, έτραγος σάν λυκος τους καλύτερους μετέδας !

Σταμ. Σταμ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΘΙΜΟ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Γερμανική παράδοσις

Έδώ και χίλια έννενακόσια χρόνια βρίσκονταν στην Άνατολή ένα βασίλειο, που ο βασιλιάς του ήταν φημισμένος για τήν άπανθροπία του και τήν σκληρότητά του.

Μιά μέρα που ελεο διατάξει να άποκεφαλίσουν για μιά άσημαντη αίτία δύο ύπηκόους του, ο Βασιλιάς, πήρε μαζί του και το έξατεές παιδάκι του, που τό λέγαν Άλμορχο, για να πορευθίη και αυτό στην έκτέλεσι της θανατικής κοινής.

Ό μικρός διάδοχος θάυμασε πρώτα-πρωτα τή ύπερήφανη και γενναία στάσι των δύο καταδικασμένων. Τά πρόσωπά τους ήταν μακαρά και άταραχα, σάν πρόσωπα δύο άθών. Και ήσαν άδωοι πράγματι οι δυστυχισμένοι αύτοι.

Άλλά έκείνο που άδξισε τή συγκίνησι του μικρού Άλμορχου, ήταν τό θέαμα των μικρών, σάν κι' αυτόν, παιδιών 'ών άποκεφαλιζόμενων. Ή άπαλιτιστικός φωνός τους κι' οι θρόνοι τους, που έβλεπαν τους αγαλημένους των γονεϊς, δειμένους σ' έκείνη τή φορητή κατάστασι, ήταν σπαρτακιάδωδοι. Ό Άλμορχος ελεο συγκινηθίη και προσκαθόσε να καταπιή τή κλάμματα που του έρχόντουσαν σ'τά μάτια. Σφουγγίξε τά δακρυομένα βλεφόρα του, για να μ'ν ν' άντιληθίη, ο κοίτρος του, που κοθότανε κ'οι τά του, δακρυομένους και έσκυβε κάτω το κεφάλι του. Άξαφνα ο πατέρας του τού ελεο :

- Άς σου γρησιμείσει αυτό τό θέαμα, ως παράδειγμα Άλμορχε. Να πως ένας Μονάρχης παντοδύναμος, κρέκει να έπιβαλλή το σέβει στους ύπηκόους του !...

Ό Άλμορχος δέν άπήνησε. Άλλά ή μενά'η λύπη του φαινόταν σ'τά γεμάτα από δάκρυα μάτια του. Το άγριο και το τρομαρό έκείνο θέαμα, τον ελεο λυπώσει βαθεία, τον έβγαίσε τή καρδιά του και για να διακαθίστη τή λύπη του πήγε να παίξη με δύο όρνια περιστέρια, που τού ελεονε προ ήμερών χαρίσει και που τό υπεργαπούσε.

Μόλις όμως έφθασε έκεί άκουσε δυνατό θόρυβο, σ'τον περιστερώνα και ελεο να β'βαινη από μέσα ένα μεγάλο όρνεο και τρομαρό. Τρομαγμένος ο Άλμορχος έσκυψε και ίδε με φορη-τό όρνια περιστέριακα καταξοσπόμενα και νιγημένα σ'το όρμα του !...

Άν μικρόεις το μικρό το βασιλόπουλο, να κοιμηθίη επί τή νύχτα από τή μεγάλη λύπη του. Έδάρθηκε, έδάρθηκε σ'το σ'τσώμου του και τέλος, σάν είδε ότι ο βασιλιάς πατέρας του πήγε να κοιμηθίη, σημάθθηκε από το κρεβάτι του και διατάξε τους ύπηρέτας του να τον άκολουθήσουν. Οι ύπηρέτες δέν μπορούσαν να παρακούσουνε, γιατί όφείλιανε τυφλή ύπακοή σ'το βασιλόπουλο. Ό Άλμορχος πήρε όλα τά παιχνιδια του κι' όλα τά ζαχαρωτά του και πήγε και τ' άφπνε σ'το ζάκι της κίμαρας που κοιμόντουσαν τα όρνα σ'άν των δύο ύπηκόων που τούς ελεον άποκεραλίσσε τή ίδια μέρα. Έπίσης κάτω άπ' τά προσέφαλά τους τους έβαλε σακκουλίτες με όρκετό χουσάφι.

Γυρίζοντας όμως έχασε του παλαιού τον δρόμο...

Ό πατέρας του σάν ύπηκόος και δέν τον βοήκε,βήκε έξω με τή φορηά, να δη τί γίνεται ο γυός του.

Έτσι, τά έμμερώματα συναντηθήκανε σ'το δρόμο. Το παιδι του διηγήθηκε, για να δικαιολογηθίη, τό έπεισόδιο των περιστεριών του, κι' ότι μια μυστική φωνή του ύπέδειξε να κινή ότι έβανε. Τόση έντύπωσι έκανε, λένε, ή διήγησις αύτή σ'τον βασιλιά, που ήταν και δεισιδαίμων φοβερός, ώστε ή τύχης της συνειδήσεως του πέρασε τήν ψυχή του κι' έπρεσε σ'το κρεβάτι ένα μ'νι άρωστον κι' άπνουν.

Στό τέλος δέ αναγκάσθηκε να όρκεισθίη σ'το κεφάλι του παιδιού του, ότι σ'το έξής θα ήταν δικαίος και έπεικός και δέν θα ξανάχνα άμα άνθρωπινό παρά όταν ή απόλυτος ανάγκη του κολούσε.

Για να τιμήση δέ ο βασιλιάς τήν ήμέρα, που έλαβε τήν άπόφασι αυτή και εις άνήμνησιν της άγαθοεργίας έκείνης του Άλμορχου, διατάξε να σταλύν χρημάτα και παιχνιδια, από το θησαυροφυλάκιό του, σέ όλα τά παιδάκια που ελεον τήν ίδια με τον Άλμορχο ήλικία.

Ή ήμέρα έκείνη συνεπέσε να ελεο άκριβός ή ήμέρα της Προτοχρονιας.

Κι' από τότε λένε, οι παλαιοί οι Γερμανοί, έπήγασε το έθιμο να προσφέρουν όδωρα, σ'τά παιδια, τή νύχτα της Προτοχρονιας, έθιμο που έπέξετάθη σιγά-σιγά, να δίδωσαν όδωρα και σ'τους μεγάλους.